

Arrest

nr. 166 783 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 7 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 27 februari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 maart 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2015 werd ingediend door :

[O.E.] [...]

+ partner [E.J.] [...]

+ 2 minderjarige kinderen:

[O.M.] [...]

[O.M.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer O.E. vroeg op 10.03.2003 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 09.10.2003 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 13.10.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 13.10.2003 tot 08.02.2011 illegaal in België. Mevrouw E.J. verblijft naar eigen zeggen sinds 2004 in België. Zij heeft nooit asiel aangevraagd en verbleef dan ook van 2004 tot 08.02.2011 illegaal in België. Van 08.02.2011 tót 11.10.2012 verkregen betrokkenen een attest van immatriculatie (AI) en dit op basis van een aanvraag art. 9ter. Dit AI werd op 11.10.2012 ingetrokken naar aanleiding van een ongegronde beslissing inzake de aanvraag art. 9ter en sindsdien verblijven betrokkenen opnieuw in illegaal verblijf. Uit dit (langdurig) illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure van de heer O - namelijk 7 maanden - was ook met van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkene hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De aangehaalde bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat betrokkene meer dan 10 jaar in België verblijven ; er dient op gewezen te worden dat betrokkene gedurende een lange periode illegaal in België verblijven en dat zij geweigerd hebben om gevolg te geven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Zo werd aan de heer O. een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 10.10.2003 en 19.03.2009. Aan zowel meneer O. als aan mevrouw E. werd er vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 07.03.2014, op 07.10.2014 en op 23.10.2014. Betrokkene dienden vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg hebben gegeven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten en zelf bewust gekozen hebben om een lange tijd illegaal in België verblijven niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de medische problematiek van betrokkenen, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen derhalve kan in dit verzoek aan deze verwijzing geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75380 van 17.02.20012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Er dient verder opgemerkt te worden dat betrokkenen regularisatie om medische redenen aan op 17.05.2005, dewelke onontvankelijk werd bevonden op 18.10.2005, hem betekend op 18.11.2015. Vervolgens diende hij op 23.02.2008 een aanvraag art. 9ter in. Deze werd eveneens onontvankelijk bevonden op 12.02.2009, hem betekend op 19.03.2009. Samen met mevrouw E. diende hij vervolgens op 09.04.2009 en 30.04.2009 nogmaals een aanvraag art. 9ter in. Deze aanvragen werden op 23.08.2012 afgesloten met een ongegronde beslissing, hen betekend op 11.10.2012. Tenslotte dienden zij een laatste aanvraag art. 9ter in op 08.07.2014 dewelke werd afgesloten op 02.10.2014 met een onontvankelijke beslissing, hen betekend op 23.10.2014. Ook de beroepen tegen deze beslissingen die betrokken hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden telkens verworpen. Bijgevolg werd de medische problematiek reeds grondig onderzocht. Aangezien de medische problematiek niet werd weerhouden, verhindert niets betrokkene om terug te keren en via de regulaire weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft diende er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004).

Wat betreft het feit dat hun twee kinderen, M. en M., in België geboren zijn ; betrokkene verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat beide kinderen jonger zijn dan 6 jaar en zij niet schoolplichtig zijn in België. Bijgevolg kan er dan ook geen schending van art. 2 van het eerste protocol bij het EVRM vastgesteld worden.

Wat betreft het aangehaald argument dat betrokken nog nooit in aanraking kwamen met het gerechtelijk apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen al het mogelijke doen om de Nederlandse taal met succes te leren en zich te integreren in de maatschappij waarin zij verblijven. zij een cursus Maatschappelijke Oriëntatie hebben gevolgd, zij een attest van inburgering behaalden, zij een vriendenkring hebben, mevrouw E. een fietsdiploma behaalde en de heer O. een diploma "oriëntatie voor mensen zonder wettig verblijf behaalde) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede, derde, vierde, vijfde en zesde middel – die alle tezamen kunnen worden behandeld gelet op hun onderlinge samenhang – een schending aan van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de

artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het artikel 2 van het eerste protocol bij het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij deze middelen:

“[...] Door de verzoekende partij werden verschillende elementen aangehaald ter staving van de buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend in België.

Deze elementen dienen in zijn geheel te worden beoordeeld.

Zo werd ook benadrukt door de verzoekende partij in hun regularisatieaanvraag (pagina 3):

Voorafgaandelijk: onderstaande elementen dienen als een geheel te worden beoordeeld en kunnen niet louter afzonderlijk worden bekeken, aangezien de combinatie van de verschillende aangehaalde elementen de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet verantwoord.

Ten onrechte hanteert de verwerende partij in de bestreden beslissing de techniek om elk element afzonderlijk te bespreken, zonder de onderlinge verbanden van deze elementen te beoordelen. Zo kan geen abstractie worden gemaakt van het zeer langdurige verblijf van verzoekers in België (meer dan tien jaar) in de beoordeling of er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

De beoordeling van de buitengewone omstandigheden vereist een integrale beoordeling.

De beoordeling van de verwerende partij voldoet in deze zin niet aan de vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

[...]

1. De verzoekende partij bevindt zich in een penibele situatie gezien de heer E.O. en M. O op een zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

Indien het gezin na dergelijke lange periode weg zou worden getrokken uit hun bestaande vaste omgeving, zal dit daadwerkelijk tot schade leiden dewelke nefast is voor het gehele gezin.

Dit geldt in het bijzonder ten aanzien van de minderjarige O.M..

Momenteel is nog een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet hangende omwille van zijn medische situatie. De medische problematiek waarop deze aanvraag is gestoeld, verhinderen verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de ingediend aanvraag en de uiteenzetting aldaar.

Deze problematiek werd aangekaart in de machtiging tot aanvraag van verblijf van 27 februari 2015 op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet:

3. Bovendien benadrukken verzoekers dat i.f.v. M.O en E.O een terugkeer naar Nigeria een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM gelet op de medische problematiek en de ingediende aanvragen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen expliciet naar deze aanvragen, dewelke gekend zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken, om aan te tonen dat zij niet in staat zijn terug te keren naar Nigeria om aldaar hun aanvraag in te dienen.

De verwerende partij is hierom gehouden deze aanvraag te onderzoeken, op straffe van schending van artikel 3 EVRM (zie ook artikel 9ter Vreemdelingenwet).

2. In de bestreden beslissing wordt nu evenwel gesteld dat “de medische problematiek van betrokkenen en een eventuele schending van art. 3 EVRM in het kader van deze medische problematiek reeds grondig [werd] onderzocht. Aangezien de medische problematiek niet werd weerhouden, verhindert niets betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

De verwerende partij ziet kennelijk over het hoofd dat de aanvraag tot medische regularisatie i.f.v. M.O., ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 2 oktober 2014 per aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, momenteel nog lopende is.

Hierover valt ook niets te lezen in de regularisatieaanvraag.

Voor de goede orde voegt verzoeker daarom de medische regularisatieaanvraag en de stukken als stuk 3 bij dit verzoekschrift. Eveneens wordt het bewijs van de aangetekende zending bijgebracht.

In deze aanvraag stelt onder punt B.1 (betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker)

De gezondheidstoestand van verzoeker is bijzonder ernstig, zoals reeds aangehaald in punt A.3.

De behandeling van verzoeker is uiterst uitgebreid en tweeledig. Enerzijds dient verzoeker dagelijks verschillende medicatie tot zich te nemen, anderzijds dient hij op regelmatige basis te worden opgevolgd door medische specialisten.

De voorziene duur van deze medicatie en medische begeleiding is minstens voorzien tot de puberteit, zoals staat genoteerd op het standaard medisch getuigschrift.

Bij gebreke hieraan, mag worden verwacht dat de toestand van verzoeker zal escaleren en er een bijzonder risico bestaat dat verzoeker permanent wordt geconfronteerd met recidiverende (chronische) luchtweginfecties met dyspnoe en risico op pneumonie.

Enkel met de juiste behandeling zoals weergegeven in het medisch getuigschrift kan de toestand van verzoeker worden gestabiliseerd.

Bij gebreke hieraan blijkt overduidelijk dat de ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker voor betrokkene een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Onder punt B.2 (Betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Nigeria) staat te lezen:

Verzoeker lijdt aan een ziekte die een ernstig humanitair risico inhoudt.

De behandelingsmogelijkheden in Nigeria zijn uitermate beperkt. De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste (kwalitatieve) zorg in Nigeria ontbreekt.

De problemen waarmee verzoeker geconfronteerd wordt verkrijgt inderdaad weinig aandacht in Nigeria. Dit land heeft haar weinige middelen, net als vele andere ontwikkelingslanden, gefocust op het bestrijden van andere ziekten zoals tuberculose en malaria.

De ervaring dan wel de nodige medicatie en behandelingen zijn niet aanwezig om het specifieke problemen van verzoeker op te volgen.

Dit probleem werd recentelijk nog aangekaart door de Wereldgezondheidsorganisatie (stuk 5). Ook in het African Journal of Respiratory Medicine wordt aangekaart dat de medische opvolging in Nigeria voor luchtweginfecties ver beneden peil is (stuk 4).

De meest gemaakte fout is dat men de diagnose stelt van malaria (primair voor het beleid) terwijl het gaat om een luchtweginfectie...

Het weze herhaald dat verzoeker, naast medicatie, gespecialiseerde medische opvolging nodig heeft om te overleven (stuk 2: standaard medisch getuigschrift).

Bovendien stelt zich het probleem dat er amper sprake is van een sociale verzekering in Nigeria (slechts 4% van de bevolking wordt gedekt). Zoals in het geciteerde artikel van de Wereldgezondheidsorganisatie wordt aangehaald, wordt de medische hulp enkel verstrekt voor zij die (kunnen) betalen.

Enkel nog maar het meten van de bloeddruk kost al 1000 Nigeriaanse Naira!

Bovendien is het dan nog niet zeker dat deze hulp ook effectief is, gelet op de beperkte mensen en middelen. Indien er al een controle wordt uitgevoerd is het verre van zeker dat deze een getrouw beeld zou geven van de medische situatie van verzoeker. Indien verzoeker zijn toestand zou achteruitgaan is het bovendien onwaarschijnlijk dat hij beroep kan doen op de vereiste medische zorg.

Tot slot wijst verzoeker erop dat hij sinds zijn geboorte in België verblijft. Zijn ouders en zus bevinden zich hier. De banden met Nigeria zijn zo goed als doorgehaald. Dit betekent dat verzoeker en zijn gezin weinig steun zullen genieten van vrienden of (verre) familie die zich nog in Nigeria zou bevinden.

Door de gebrekkige medische opvolging is het bovendien bijzonder moeilijk voor de ouders van verzoeker om werk te vinden in Nigeria.

Deze feiten zijn de verwerende partij bekend bij het nemen van de bestreden beslissing.

Deze elementen vormen een buitengewone omstandigheid, zoals aangehaald in de regularisatieaanvraag van 27 februari 2015. Met deze feitelijke elementen dient de verwerende partij dan ook rekening te houden in haar oordeel.

Zo legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel verplicht de verwerende partij een redelijke verhouding aan te houden tussen de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De verwerende partij dient uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct te beoordelen en op grond hiervan niet in onredelijkheid tot haar besluit komen.

De verwerende partij hield derhalve niet rekening met alle relevante en haar bekende feitelijke gegevens in haar oordeel, minstens beoordeelt zij deze foutief.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing bovenvermelde bepalingen.

[...]

1. Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder meer aangehaald dat zij in België een duidelijk sociaal welzijn tot stand gebracht in toepassing van artikel 8 EVRM.

Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing inderdaad erkend dat verzoekers "meer dan 10 jaar in België" verblijven. Daarenboven haalde de verzoekende partij aan in hun verzoekschrift dat beide kinderen (M.O. en M.O) geboren werden in België (in 2009 en 2012), beide kinderen school lopen in het Nederlandstalig onderwijs en zij zich alhier hebben geïntegreerd. Hiertoe deden zij verschillende inspanningen, zoals beschreven in de regularisatieaanvraag.

Niettemin stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004)"

2. Verzoekers benadrukken ten volle dat de verwerende partij niet worden gevolgd in de abstracte stelling dat "gewone sociale relaties" niet onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen zonder de situatie van verzoekers in concreto te onderzoeken.

De verwerende partij schendt artikel 8 EVRM door in abstracto te stellen dat "Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM".

Het EHRM benadrukt duidelijk dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verwerende partij komt kennelijk tot het oordeel dat artikel 8 EVRM geen toepassing vindt, ongeacht de aard en de intensiteit van deze sociale relaties.

De situatie van verzoekers, zoals ter kennis gebracht in de aanvraag tot machtiging van verblijf, kan echter geenszins worden bestempeld als loutere "gewone sociale relaties". duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekers in België impliceert een sterke en intense binding met België.

De verzoekende partij verwijst hiervoor in het bijzonder naar de feitelijke elementen aangehaald in de regularisatieaanvraag van verzoekers en zoals uiteengezet in het feitenrelaas (punt 6).

Deze vaststelling impliceert dat de situatie van verzoekers binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt.

3. Door deze handelwijze in de bestreden beslissing schendt de verwerende partij artikel 8 EVRM.

Deze onzorgvuldigheid doet tevens besluiten dat de verwerende partij geen gevolg heeft gegeven aan het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd.

[...]

Door de verwerende partij kan worden geëist dat de aanvraag tot machtiging van verblijf wordt ingediend in het land van herkomst.

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Vooreerst moet worden nagegaan of de verzoekende partij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

De verzoekende partij verwijst hierom naar het privé, gezins- en familieleven, zoals uiteengezet in het feitenrelaas (punt 6). De heer O.E. en mevrouw E.J. zijn reeds meer dan tien jaar woonachtig in België. Zij hebben zich alhier sindsdien permanent gevestigd. Zowel in 2009 als in 2012 verkregen zij een kind in België (M.O. en M.O.). Beide kinderen lopen school in België. Allen deden zij bijzondere inspanningen om zich te integreren, zoals uiteengezet in de regularisatieaanvraag.

Bovendien vallen ook de "sociale relaties" van de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (supra, derde middel).

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekers zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de grote discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor verzoekers.

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt hoogstens enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat. Daarentegen kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van de individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

[...]

1. Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder meer aangehaald dat zij in België een duidelijk sociaal welzijn tot stand gebracht in toepassing van artikel 8 EVRM.

Vooreerst moet worden nagegaan of de verzoekende partij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

De verzoekende partij verwijst hierom naar het privé, gezins- en familieleven, zoals uiteengezet in het feitenrelaas (punt 6). De heer O.E. en mevrouw E.J. zijn reeds meer dan tien jaar woonachtig in België. Zij hebben zich alhier sindsdien permanent gevestigd. Zowel in 2009 als in 2012 verkregen zij een kind in België (M.O. en M.O.). Beide kinderen lopen school in België. Allen deden zij bijzondere inspanningen om zich te integreren, zoals uiteengezet in de regularisatieaanvraag.

Bovendien vallen ook de "sociale relaties" van de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (supra, derde middel).

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekers zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

2. De verzoekende partij wijst erop dat conform artikel 8 EVRM de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen niet gehonoreerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er werd geen onderzoek verricht, waardoor artikel 8 EVRM werd geschonden.

3. Bijkomend wijst de verzoekende partij erop dat a.d.v. het feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

Verzoekers hebben geen banden meer met hun land van herkomst, verblijven thans meer dan tien jaar in België en hebben zich alhier geïntegreerd. M. en M., de kinderen, zijn in België geboren en lopen hier school (zie het feitenrelaas).

M.O. is bovendien vanuit medisch oogpunt in de onmogelijkheid om terug te keren met zijn ouders naar hun land van herkomst (stuk 3).

Deze elementen dienen in het voordeel van de verzoekende partij te worden weerhouden.

De verzoekende partij kan niet de verplichting worden opgelegd om terug te keren naar het land waarvan de heer E.O. en mevrouw E.J. de nationaliteit van bezitten, temeer omdat de Belgische verblijfswetgeving specifiek voorziet dat buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden om hun aanvraag in België in te dienen.

Dat de bestreden beslissing dient niet erkend, vormt een schending van artikel 8 EVRM.

[...]

. Door de verzoekende partij werden verschillende elementen aangehaald ter staving van de buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend in

België. Door de verzoekende partij werd er onder meer expliciet op gewezen dat beide kinderen werden geboren in België (Antwerpen):

- M.O.: geboren op 22.08.2009

- M.O.: geboren op 10.02.2012

De verzoekende partij benadrukten expliciet in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf dat beide kinderen school lopen in België. Zij groeiden bovendien op met de Nederlandse taal en zijn in België geworteld.

2. Door de verwerende partij worden deze elementen kennelijk niet weerhouden. Men stelt dat de scholing kan worden gegeven in het land van herkomst, er geen gespecialiseerd onderwijs of infrastructuur noodzakelijk is en dat beide kinderen niet schoolplichtig zijn in België.

Dit oordeel is kennelijk onredelijk.

De kinderen zouden hun schooljaar abrupt moeten afbreken, verhuizen naar Nigeria, zonder perspectief dat men opnieuw school kan lopen in Antwerpen. Zij zouden volledig onttworteld worden. De kinderen werden in Antwerpen geboren, werden opgevoegd in het Nederlands en lopende school aan een Nederlandstalige school. Dit kunnen zij onmogelijk voortzetten in Nigeria.

Zij zouden een nieuwe taal moeten aanleren in hun omgang met andere kinderen en volwassenen alvorens zij opnieuw school kunnen lopen. Dit resulteert ontegensprekelijk in een ontwikkelingsachterstand.

De belangen van het kind dienen een eerste overweging te zijn. De mogelijkheid tot het volgen van aansluitend onderwijs is hiervan een gevolg.

De verwerende partij schendt hierdoor de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. [...]"

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, dient de Raad op te merken dat deze bepaling louter een definitie van de termen "bestuurshandeling", "bestuur" en "bestuurde" inhoudt, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Waar verzoekers in het bijzonder aangeven een uitgebreidere motivering aangaande artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing te willen terugvinden, dient de Raad op te merken dat in de beslissing wel degelijk formeel werd gemotiveerd waarom de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Van verweerder kan in het kader van beslissing betreffende de ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – die aldus geen verwijderingsmaatregel inhoudt – geen meer uitgebreide motivering dienaangaande worden verwacht. Bovendien wijst de Raad erop dat voormelde verdragsbepaling geen bijzondere motiveringsplicht met zich meebrengt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Verder blijkt uit een lezing van het verzoekschrift dat verzoekers kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissing, nu zij de onderdelen hiervan uitdrukkelijk hernemen en hier inhoudelijke kritiek op uiten. Deze inhoudelijke kritiek dient dan ook te worden onderzocht in het kader van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Wat betreft de medische elementen – van zowel verzoeker als het minderjarig kind M. – merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geheel terecht werd gesteld dat de wetgever heeft voorzien in twee afzonderlijke verblijfsprocedures – met name de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – en dat medische elementen buiten de context van de eerstgenoemde procedure vallen. Hierbij dient er op te worden gewezen dat in voormelde procedure om medische redenen voorzien is in de tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer – die als arts gekwalificeerd is om een standpunt in te nemen aangaande medische elementen – en dergelijke tussenkomst niet is voorzien voor de thans voorliggende procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door aldus het onderzoek van de medische elementen niet te beperken tot het kader van de daartoe voorziene procedure, doch deze tevens in te roepen in het kader van de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dwingen verzoekers verweerder ertoe een standpunt in te nemen aangaande een aangelegenheid – met name geneeskunde – waartoe hij geenszins enige bekwaamheid heeft. Dit geldt in het bijzonder daar uit een lezing van de verblijfsaanvraag blijkt dat verzoekers zich bij het inroepen van de medische problemen als buitengewone omstandigheid er louter toe hebben beperkt strikt medische elementen aan te halen, die een strikt medische beoordeling behoeven. Zo blijkt niet dat verzoekers de medische problemen van verzoeker of het minderjarig kind M. in een ruimere – d.i. een niet strikt medische – context hebben aangevoerd. De Raad wijst in dit verband nog op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) *opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.*” Verweerder kon in casu dan ook volstaan door te wijzen op de procedures 9bis en 9ter. Dat de verblijfsaanvraag van verzoekers ‘minderjarig kind nog hangende is of dat naar deze hangende aanvraag als dusdanig niet specifiek werd verwezen in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan voorgaande. Zo houdt immers de vaststelling nog steeds stand dat voorzien is in twee afzonderlijke procedures, waarbij deze medische gegevens van het minderjarig kind op hun waarde zullen worden beoordeeld in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het is geenszins vereist dat reeds een beslissing werd genomen aangaande de medische verblijfsaanvraag opdat artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet toepassing zou vinden. In zoverre verzoekers stellen dat verweerder gehouden is uitspraak te doen omtrent de medische verblijfsaanvraag van het minderjarig kind en dit op straffe van een schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing – die bovendien geen verwijderingsmaatregel uitmaakt – op geen enkele wijze impliceert dat geen uitspraak meer zou worden gedaan omtrent de hangende medische verblijfsaanvraag. Er kan verder ook niet worden gezien in welke mate het citeren van het verzoekschrift aangaande voormelde medische verblijfsaanvraag in casu de onwettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen aantonen.

Verzoekers oefenen verder kritiek uit op de in de bestreden beslissing opgenomen motieven aangaande het aangevoerde lang verblijf en de verwezenlijkte integratie. Zij herhalen in hun verzoekschrift dat zij wel degelijk zeer sterke banden hebben met België en dat zij hier aldus een duidelijk sociaal welzijn in toepassing van artikel 8 van het EVRM tot stand hebben gebracht. Verzoekers menen dat verweerder niet kon volstaan met het motief in abstracto dat gewone sociale relaties niet onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoekers gaan in deze evenwel voorbij aan de overige motieven van de bestreden beslissing. Zo werden het langdurig verblijf en de hierbij opgebouwde integratie niet zonder meer geminimaliseerd, doch werd hieromtrent vooreerst gesteld dat verzoekers diverse bevelen werden betekend waaraan zij vrijwillig gevolg hadden kunnen geven, zodat hun langdurig verblijf in België te wijten is aan hun eigen houding. Tevens werd gesteld dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden omdat zij behoren tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Verzoekers tonen de onredelijkheid van voormeld motief niet aan en deze stellingname is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers verduidelijken ook niet in welke mate het (tijdelijk) terugkeren naar hun herkomstland daadwerkelijk zou leiden tot schade die nefast is voor het gehele gezin.

Het loutere gegeven dat de kinderen in België werden geboren – waar verzoekers in hun verzoekschrift nogmaals op wijzen – impliceert verder nog niet, zoals verweerder in de bestreden beslissing terecht stelde, dat het onmogelijk of niet in het belang van de kinderen is om in gezelschap van de beide ouders (tijdelijk) terug te keren naar Nigeria. Verzoekers voorzien in deze ook niet in een verdere verduidelijking. Hierbij moet worden toegelicht dat verzoekers’ kinderen nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan het leven in een ander land (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Waar zij aangeven dat het in het belang is van de kinderen dat zij verder school kunnen lopen in België, dient de Raad op te merken dat de stelling van verweerder dat de kinderen nog niet schoolplichtig zijn en bovendien niet wordt aangetoond dat een scholing niet kan worden verkregen in het herkomstland of dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs dan wel een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het herkomstland voorhanden is, niet onredelijk is. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.41). Er kan verder ook niet worden vastgesteld dat de kinderen ten gevolge van de bestreden beslissing “*hun schooljaar abrupt moeten afbreken*”. Zoals reeds meermaals benadrukt omvat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Indien verzoekers wensen dat hun kinderen een lopend schooljaar – dat overigens nog maar een kleuteronderwijs betreft – kunnen vervolledigen, kunnen zij ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten dat hen zou worden betekend steeds verzoeken om een verlenging van de termijn van tenuitvoerlegging hiervan. Waar verzoekers nog betogen dat hun kinderen opgevoed zijn in het Nederlands, gewend zijn om in het

Nederlands te worden onderwezen en dat een omschakeling naar onderwijs in Nigeria aldus een ontwikkelingsachterstand teweeg zou brengen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers deze taalproblematiek als dusdanig niet uitdrukkelijk hebben aangehaald in hun verblijfsaanvraag. Verweerder kon hiermee dan ook geen rekening houden. Bovendien tonen zij geenszins aan dat hun jonge kinderen de taal of talen die gesproken worden in Nigeria niet machtig zijn of deze gelet op hun jonge leeftijd niet snel oppikken eenmaal ze terug in Nigeria zijn zodat het voor hen aldus niet mogelijk zou zijn om tevens onderwijs in de betreffende taal te genieten. Dat er ontegensprekelijk een ontwikkelingsachterstand zou worden opgelopen, kan dan ook niet zonder meer worden geponeerd.

In de mate dat verzoekers nog aangeven dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld als een geheel, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien waarom de verschillende ingeroepen elementen – waaromtrent voor elk van deze elementen werd gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – anders zouden moeten worden beoordeeld wanneer zij in combinatie met elkaar worden bekeken.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande tonen verzoekers geen schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoekers een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er niet toe strekt verzoekers' privé- of gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hen zouden vrijstellen van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122; RvS 14 november 2005, 151.291; RvS 27 december 2005, nr. 153.189). Een schending van artikel 8 van het EVRM ten gevolge van de bestreden beslissing dreigt dan ook niet.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekers niet kunnen voorhouden dat zij zich zouden kunnen beroepen op een in België beleefd gezinsleven dat ten gevolge van een terugkeer naar het herkomstland zou worden onderbroken. Zoals terecht gesteld impliceert de bestreden beslissing dat voor elk van de gezinsleden werd geoordeeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, zodat zij zich

allen op onwettige wijze op het grondgebied bevinden en desgevallend het voorwerp kunnen uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog van verzoekers richt zich verder voornamelijk op het sociaal welzijn dat zij alhier hebben uitgebouwd. Zo wijzen zij er onder meer op dat zij reeds 10 jaar in België verblijven, dat zij vele inspanningen hebben geleverd zich te integreren en dat hun kinderen hier geboren zijn. Deze elementen die verzoekers opsommen in het kader van hun privéleven vormen evenwel niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor hun privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande het verblijf toe te staan. Zo kunnen verzoekers ook niet ontkennen dat het privéleven dat zij alhier opbouwden werd ontwikkeld tijdens illegaal verblijf, integendeel werden diverse bevelen om het grondgebied te verlaten afgegeven waaraan geen gevolg werden gegeven. Verzoekers hebben gedurende hun lang illegaal verblijf in België, dat sedert 2003 gekenmerkt wordt door het opstarten van talloze preciaire procedures, nooit garanties gekregen dat hen een verblijfsrecht zou worden toegekend en ze kunnen dan ook niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou zijn om dit in illegaal verblijf opgebouwd privéleven, wat zich aandient als een 'fait accompli', verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen positieve verplichting voor de Belgisch Staat erkend worden om verzoekers op zijn grondgebied te laten verblijven. De Raad herinnert er verder eraan dat de bestreden beslissing – die hoe dan ook geen verwijderingsmaatregel betreft – geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Gelet op bovenstaande tonen verzoekers in casu geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Waar verzoekers aldus aanhalen dat een terugkeer naar Nigeria een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dergelijke schending ten gevolge van de bestreden beslissing niet dreigt. Louter ten overvloede blijkt dat verzoekers de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM volledig enten op de medische toestand van hun minderjarig kind en het gegeven dat (nog) geen beslissing werd genomen inzake diens hangende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, impliceert de bestreden beslissing evenwel geenszins dat het bestuur niet langer gehouden zou zijn een beslissing te treffen aangaande de medische verblijfsaanvraag van het minderjarig kind. Verzoekers dienen zich evenwel met hun grieven aangaande de medische problemen van hun minderjarig kind te richten ten aanzien van de eventuele negatieve beslissing die zal worden genomen in het kader van de door hen opgestarte procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dan wel – indien zij menen hierdoor niet te kunnen terugkeren naar hun herkomstland – ten aanzien van een afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op bovenstaande tonen verzoekers in casu geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 2 van het eerste protocol bij het EVRM – dat het recht op onderwijs waarborgt – kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld. Zo blijkt niet dat verzoekers' kinderen geen lopend schooljaar kunnen vervolledigen, noch dat zij in Nigeria geen scholing zouden kunnen verkrijgen, noch dat zij een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die in Nigeria niet voorhanden is. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat het in artikel 2 van het eerste protocol bij het EVRM vervatte recht op verblijf, dat hoe dan ook niet absoluut is, is geschonden.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring,

samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder in de nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA